

Tavshedspligtsudvalgets flertal finder den gældende beskrivelse af tavshedspligtens indhold tilfredsstillende, og foreslår derfor kun den sproglige præcisering, der kan ske ved at udskifte ordet »røber« med udtrykket »uberettiget videregiver«. Flertallet understreger i den forbindelse særligt, at man ikke herved har ønsket at begrænse den adgang, som f.eks. tillidsrepræsentanter og medlemmer af råd og nævn antages at have til under fortrolige former i et vist omfang at drøfte tavshedsbelagte oplysninger med deres foresatte og begrænsede kredse i deres organisationer. Samtidig finder udvalgsflertallet, at man – både når det drejer sig om tavshedspligt af hensyn til offentlige interesser, og når tavshedspligt er foreskrevet af hensyn til vedkommende private – i lovteksten bør angive nogle tilfælde, hvor videregivelse af oplysningerne ikke kan anses for uberettiget, nemlig hvor den pågældende har været forpligtet til at udtale sig, eller hvor vedkommende har handlet i berettiget varetægelse af åbenbar almeninteresse eller af eget eller andres tarv. Dette svarer til, hvad der allerede i dag er nævnt i straffelovens § 264 b.

Spørgsmålet om videregivelse af oplysninger mellem offentlige myndigheder drøftes indgående af udvalget (betænkningen, side 126 ff. og 160 ff.). Udvalgsflertallet finder den ovenfor omtalte retstilstand tilfredsstillende og foreslår i den forbindelse, at der i straffeloven medtages en udtrykkelig bestemmelse om, at det ikke anses som uberettiget videregivelse, når videregivelse sker til en offentlig myndighed eller en offentligt beskikket eller anerkendt person, såfremt oplysningerne er af betydning for den pågældende myndigheds eller persons virksomhed eller for en afgørelse, som myndigheden skal træffe. Samtidig foreslås der indsat bestemmelser i en generel forvaltningslov om, at fortrolige oplysninger ikke må udleveres til en anden offentlig myndighed, hvis sådan udlevering vil stride mod afgørende hensyn til private eller offentlige interesser.

Straffelovrådet kan anbefale, at man i et vist omfang specificerer tilfælde, hvor videregivelse af tavshedsbelagte oplysninger må anses for berettiget. En sådan fremgangsmåde svarer til den nuværende udformning af straffelovens § 264 b.

Straffelovrådet fremhæver dog i den forbindelse, at det ikke vil være muligt i en lovtæst fuldstændigt at angive, hvilke forhold som kan gøre en videregivelse berettiget. Det vil således ved siden af en udtrykkelig angivelse af nogle tilfældegrupper, hvor videregivelse ikke er uberettiget, også i fremtiden være nødvendigt i beskrivelsen af den strafbare handling at anvende udtrykket »uberetti-

get«, jfr. om dette forbehold straffelovrådets betænkning om privatlivets fred (nr. 601/1971), side 58.

Med hensyn til spørgsmålet om, i hvilket omfang en offentlig myndighed kan videregive oplysninger til en anden myndighed, kan straffelovrådet tiltræde, at den nærmere regulering heraf bør ske i en eventuel forvaltningslov, og at spørgsmålet i relation til straffeloven således alene bliver, i hvilke tilfælde en videregivelse af oplysninger i strid med de forvaltningsretlige regler bør medføre et strafferetligt ansvar.

Straffelovrådet har navnlig drøftet spørgsmålet om hensigtsmæssigheden af at indsætte en udtrykkelig bestemmelse om videregivelse af oplysninger mellem offentlige myndigheder i straffeloven og om, hvorledes den i givet fald bør udformes.

Det kan efter straffelovrådets opfattelse på den ene side anføres, at der i almindelighed ikke er behov for at strafsanktionere udlevering af fortrolige oplysninger til en anden myndighed, som jo selv er undergivet tavshedspligt. Hvis videregivelsen i det konkrete tilfælde er uberettiget efter forvaltningsretlige regler, og således må anses som en tjenesteforseelse, bør det normalt kun få disciplinære konsekvenser for den pågældende. Et behov for (også) at anvende strafferetlige sanktioner foreligger formentlig kun i meget grove tilfælde, og her vil videregivelsen kunne være omfattet af straffelovens § 157 om grov eller oftere gentagen forsømmelse eller skødesløshed i tjenestens eller hvervets udførelse.

Heroverfor kan det efter straffelovrådets opfattelse anføres, at der er betænkeligheder ved generelt at holde udlevering af ellers tavshedsbelagte oplysninger mellem to offentlige myndigheder uden for det strafbare område. Et forslag, der bygger på det synspunkt, at en offentlig myndigheds tavshedspligt som hovedregel gælder også i forhold til andre offentlige myndigheder, men at denne hovedregel fraviges i tilfælde, hvor en oplysning er af betydning for en anden offentlig myndigheds afgørelse, rejser det spørgsmål, hvorledes den myndighed, der modtager en anmodning om oplysninger, er stillet over for denne anmodning. Forholdet kan være det, at den myndighed, der modtager anmodningen, antages at kunne foretage en reel prøvelse af oplysningens betydning for den begærende myndighed. Men det kan også gå således, at en begæring fra en offentlig myndighed til en anden skaber en stærk og tilstrækkelig formodning om oplysningens (væsentlige) betydning for den begærende myndighed.